

טורי פיגה צבי

104846

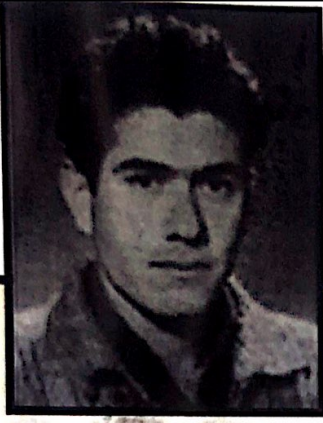
בן רוזה ופרץ (פריץ)

נולד ב-ב' שבט תר"ץ 1.2.1930

שרת בחטיבה 1

נפל ב-ב' שבט תשי"י 22.1.1950

בעת מילוי תפקידו.

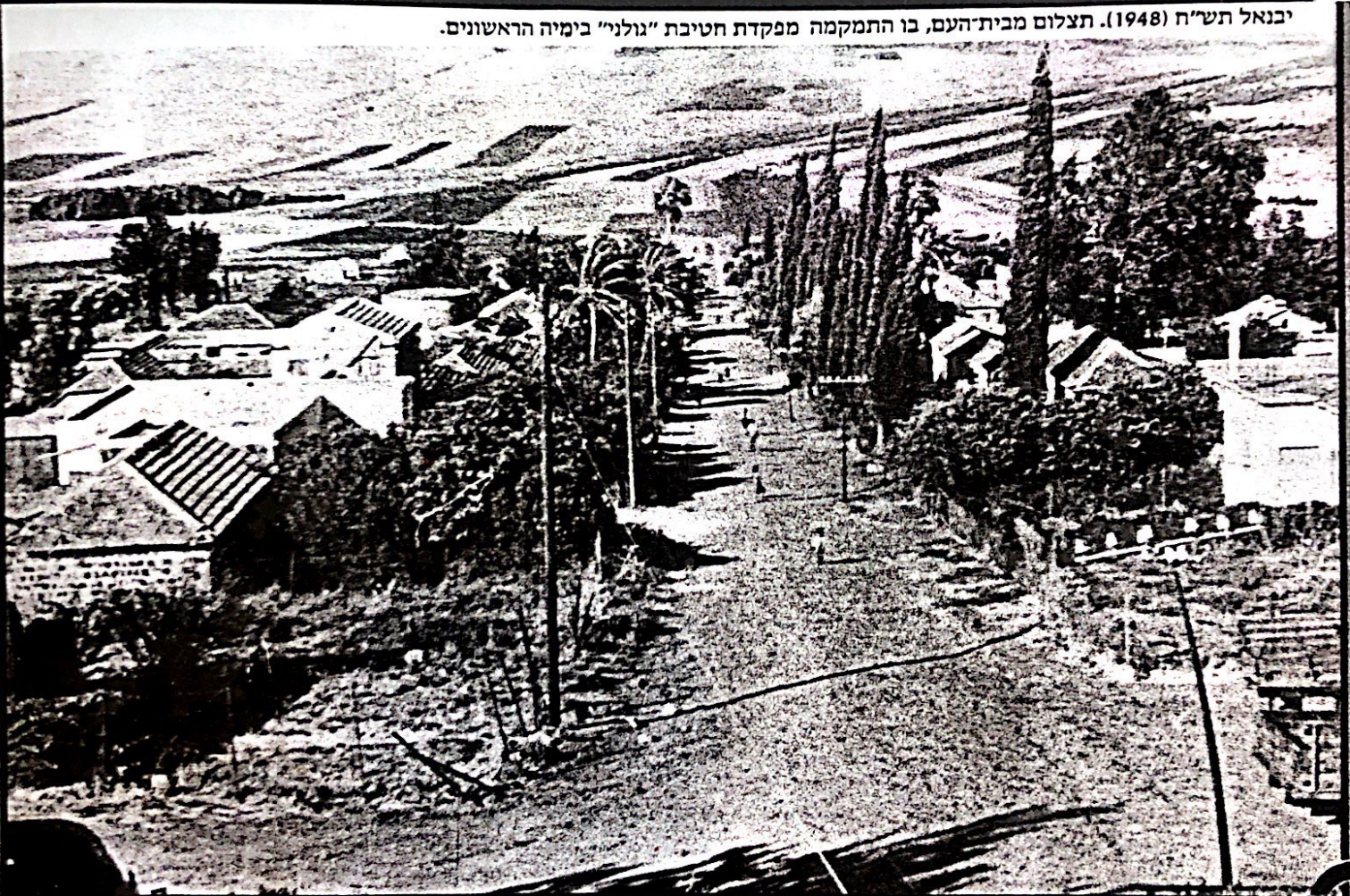

פיגה צבי,

בן ד"ר פרץ (פריץ) ורוזה. נולד ביום ב' בשבט תר"ץ (1.2.1930) בברסלוי שבגרמניה. עלה לארץ עם הוריו בגיל שלוש. למד בבית-הספר היסודי ביבנאל, אשר לשם עברו ההורים בהיותו בן י"א. התעניין בחקלאות ובזמנו הפנוי אהב לעבוד בגן. בגיל י"ד נכנס לבית-הספר למלאכה על-שם טיץ. אשר ביגור ולמד את מקצוע הנגרות. בכל אשר נמצא נתחבב על כל יודעיו בגלל רוחו העליזה, מזגו הטוב וזקיפות קומתו. מגיל צעיר אהב לטייל בארץ ולא החמיץ שום הזדמנות להכירה. בימים ההם היה משתתף באימוני-ה"הגנה" וכתום לימודיו בבית-הספר המקצועי נעשה נוטר ביבנאל. בימי מלחמת-הקוממיות נשלח יחד עם חבריו להגן על הכביש שליד לוביה הערבית ואז נפצע ברגלו. גם בשכבו בבית-החולים היה מרומם את רוח חבריו-לחדר. לפני הרפא הפצע כליל נמצא שוב במערכות-המגינים ובימי ההתקפה על לוביה לא הסכים להישאר במושבה, עד שאביו, כרופא, נאלץ לאשר לו בתעודה, כי הוא מסוגל להשתתף בקרבות. כשהוזעקה תגבורת מיבנאל לסגירה הופיח צבי את עוז-רוחו ולחם מתוך גבורת-נפש. לאחר-מכן שירת כנהג והיה בין מספקי המזון והתחמושת לקוי-החזית בנגב בעצם התקפותיהם של המצרים על עורקי-התחבורה העיקריים. יחד עם אומץ-לבו בקרב לא שכח גם את חובת-הלבבות להוריו וכתום הקרבות העזים בסביבות רפיח נהג במכוניתו לילה תמים ובא הביתה, יחד עם כמה חברים, כדי להרגיע את ההורים. לרגל תפקידו היה מן הראשונים שהגיעו לחוף-אילת אך זמן מועט לאחר-מכן הועברה חטיבתו לגליל המערבי. מאז היה מרבה לבקר בבית. רצה לחזור למקצועו והתחיל להקים לעצמו נגריה קטנה. בראשית ינואר 1950 הגיע צו שחרורו מן הצבא (החל בראשית פברואר), אולם הוא לא זכה ליום זה, כי ימים מספר לפני בואו, ביום ד' בשבט תשי"י (22.1.1950), נפל בשעת מילוי תפקידו והובא למנוחת-עולמים בבית-הקברות בבית-גן.

התבגרות ביבנאל - צבי בנערוותו

יבנאל תש"ח (1948). תצלום מבית-העם, בו התמקמה מפקדת חטיבת "גולני" בימיה הראשונים.

בית הספר בו למד צבי

מאורעות חדשים בפתח - מאורעות תרצ"ו. הבחורים ביבנאל על המשמר.
לעתים יש לפקוח עין באופן מוסווה. אל דאגה: אלה משלנו הם.

מה אברך לו, במה יברך
זה הילד שאל המלאך.

וברך לו חיוך שכמוהו כאור,
וברך לו עיניים גדולות ורואות,
לתפוש בן כל פרח וחי וציפור,
ולב להרגיש בו את כל המראות.

מה אברך לו, במה יברך
זה העלם שאל המלאך.

וברך לו רגלים לרקוד עד אינסוף,
ונפש לזכר בה את כל הלחנים,
ויד האוספת צדפים עלי חוף,
ואזן קשובה לגדולים וקטנים.

וברך כי ידיו הלמודות בפרחים
יצלחו גם ללמד את עצמת הפלדה,
ורגליו הרוקדות את מסע הדרכים,
ושפתיו השרות את מקצב הפקודה.

מה אברך לו, במה יברך
זה הגבר, שאל המלאך.

נתתי לו כל שאפשר לי לתת,
שיר וחיוך ורגלים לרקד,
ויד מעדנת ולב מרטט -
ומה אברך לך עוד?

מה אברך לו, במה יברך
זה הילד, העלם הרך?

שירת כנהג

והיה בין מספקי המזון והתחמושת לקו

החזית בנגב בעצם התקפותיהם

של המצרים על עורקי התחבורה העיקריים.

לוביה

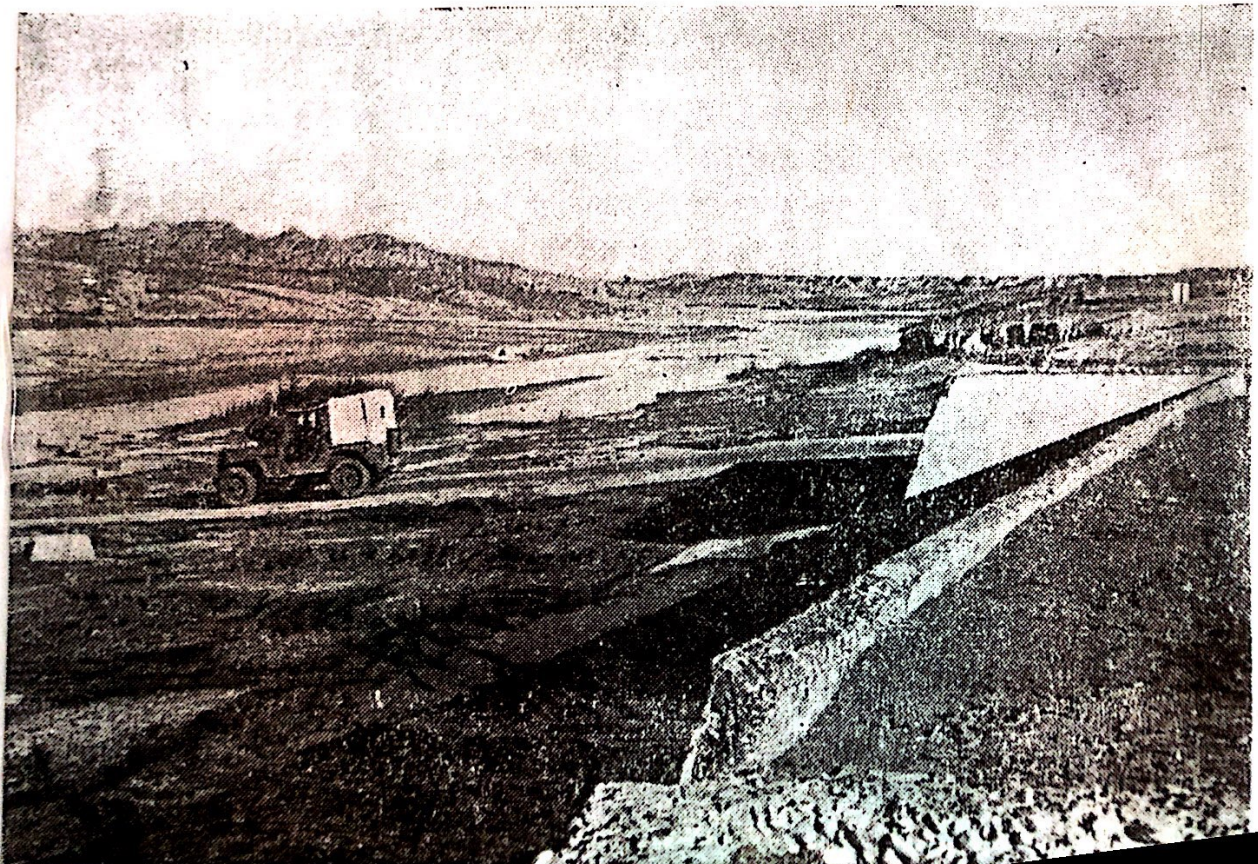
כבר מבוקר נפסקה כליל התנועה בכביש נצרת. הכפר טורען הניף דגל לבן. הערבים נסוגו מכל המשלטים מסביב ללוביה, ובכפר, שכנראה נעזב ע"י תושביו, נפלו דליקות. האויב העמיד שני משורינים על כביש עילבון, כדי למנוע רדיפה אחר כוחותיו הנסוגים. זם הוצבו מחוץ לטוח האש של הרגמים שלנו. המרחק הרב והעיפות הגדולה מנעו את איגופם על ידי כוחות הרגלים שלנו. — שרק אותה שעה נכנסו פלוגותיהם ללוביה. לוביה נכבשה בין השעות 15.00 ל-16.00 ללא התנגדות מאורגנת. בשעה 17.30 הושלם כיבוש לוביה וטוהר כביש לוביה-נצרת. פלגות מגדודי "ברק" ו"גורן", שנעו מעבר טבריה, על פני הכביש המוביל אל לוביה ממזרח, התנגשו בשעת התקרבותם במספר צלפים שנשארו עוד בכפר. משניתנה אש ארטילרית על המבואות המזרחיים של הכפר, נתברר כי הערבים ברחו לחורש הזיתים שמצפון ומערב לו. כאשר חדר חיל-הרגלים — הועתקה האש הארטילרית לחורשת הזיתים, והבריחה את שרידי הערבים לעבר חרבת-מסכנה. כך נסתימה הפרשה עקובת-הדם של ההשתלטות על לוביה. זמן מועט לאחר מכן יכנסו כוחותינו גם לנימרין ולטורען. אך ההבדל ביניהן היה בזה, כי נימרין ולוביה פונו ע"י יושביהן ואלו טורען נכנעה.

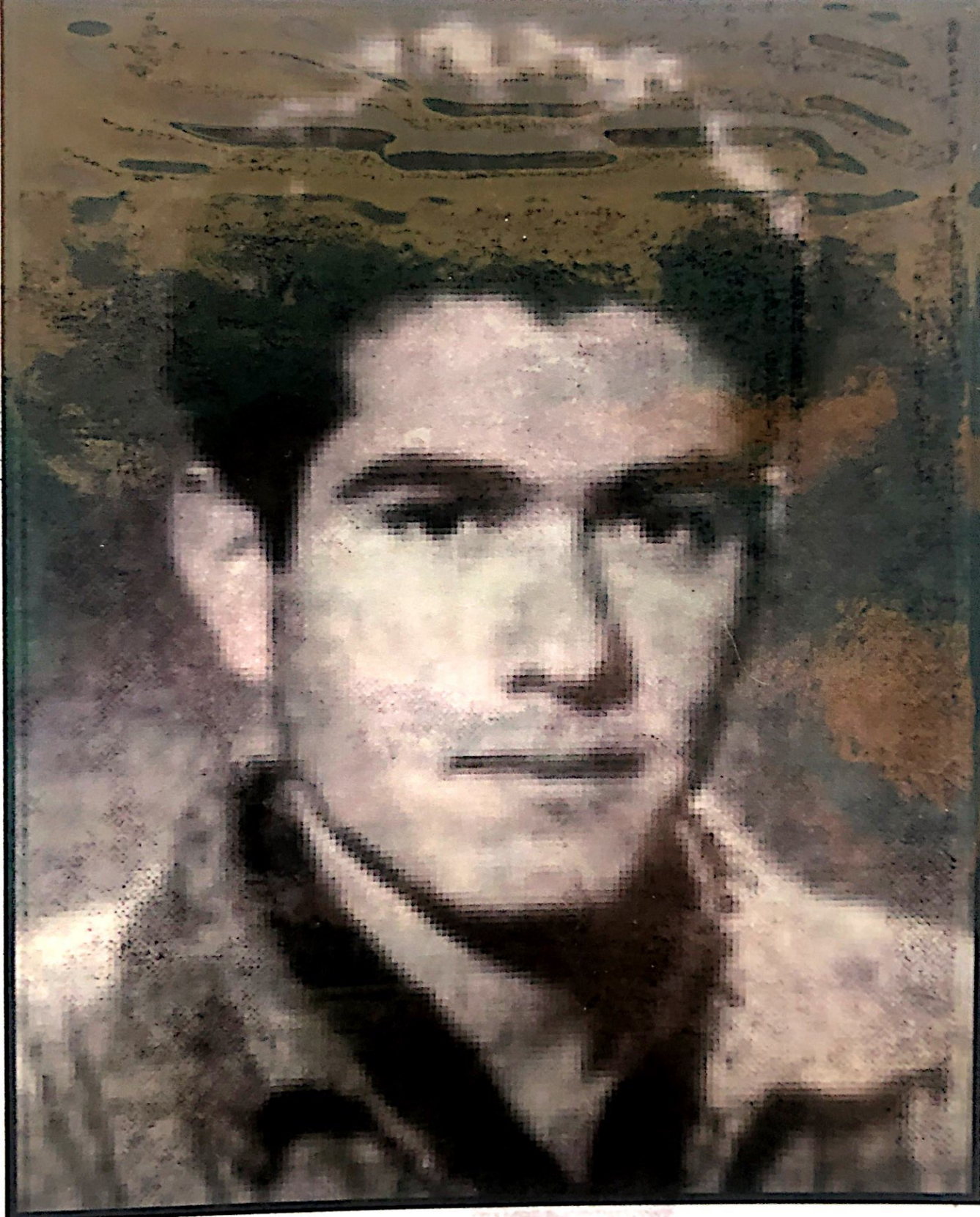
צבי בעת שירותו הצבאי

רפ"ח

כיברת-ארץ זו עניה בכבישים סלולים, פרט למשולש הכבישים רפ"ח-עזה-באר-שבע-עוג'ה-רפ"ח. אין כל כבישי אספלט בנמצא, ואף קטע עוג'ה-רפ"ח עובר ברובו מחוץ לגבולות הארץ בקשת המעמיקה כעשרה ק"מ מעבר לגבול. "כביש-הר ע"ב", אשר נסלל שנתים לפני המלחמה היווה את חדרך אל ישובי-הנגב המערבי. תחילתו במרכז כביש עזה באר-שבע, ומשם מוביל הוא כמעט בקו ישר מערבה, לעבר ח'ניוניס. אין זה כביש של ממש, אלא דרך סולינג, שטרם הושלמה ומגיע עד 3 ק"מ לפני עימרה, שבעברו המזרחי של ואדי-עזה. דרך זו על טיבה היחסי היתה העורק החיוני להובלת ציוד ואספקה לגזרה המערבית ובזאת חשיבותה.

רחבת-מדות ומישורית היא ארץ-הנגב, וכאילו מטבע בריתה נוצרה למלחמת תנועה. אך לא מעטים מכשולי הטבע שיעמדו לרועץ בפני מי שינסה לפתח מלחמה זו. יגבר עליהם רק מי שדרכיה ותעלומותיה של ארץ זו מופרים לו ולכל המעז לעשות פה את הנראה כבלתי-אפשרי לבר-ביצוע.

פּוֹגַה צְבִי ז"ל

1930–1950

כשאמרו שהוא מת,
לא האמנו שזו אמת.
כשסיפרו שהוא כבר לא חי,
רק שאלנו איך ומתי.
ורק כשצעדנו ליד ארונו,
חשנו באבדנו.

גם אחרי שהוא נקבר,
עוד לא קלטנו שזה נגמר.
יותר הוא לא יבוא הביתה בחופשה,
יותר לא נכיר חברה.
שוב לא יחייך חיוך מוכר ורחב,
יותר לא ממנו מכתב.

בחוץ החיים נמשכים כסידרם
והוא, מעבר לגדר קבור בין כולם.
לפעמים התקווה נשארת,
אולי נשמע את נקישתו המוכרת,
אולי יכנס מבעד לדלת,
לבוש בתולצה תכלת
מחייך את חיוכו המוכר הגדול
שואל, למה עצוב הכל ?

יום אחרי יום עובר
והוא כבר לא חוזר,
ואין מה לעשות
אי אפשר להתווכח עם עובדות.

שוב יתזרו החיים לסידרם
ונחייך כל יום כך סתם.
אבל לא,
המציאות אינה כזו.

אנו לא יכולים לבחור,
והוא כבר לא יחזור.

יבנאל - מעשים ומראות

"יהי חלקי עמכם, ענווי עולם, אלמי נפש,
רוקמי חייהם בסתר, צנועי הגות ועלילה,
חולמים נעלמים, ממעטי דברים ומרבי
תפארת".

בית-גן (יבנאל) - מקום קבורתו של צבי